

Sygn. akt VI GC 675/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. K.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1 584,00 zł (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 804,00 zł (jeden tysiąc osiemset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 675/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2016 roku (data stempla pocztowego) powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W. kwoty 1 724,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 5 maja 2015 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu samochód marki N. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność uszkodzonych A. B. i U. B.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowani zgłosili szkodę u pozwanego. Po przeprowadzeniu przez pozwaną postępowania likwidacyjnego uznała ona co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę. Powód wskazał, że pozwana uregulowała żadaną należność tylko w części, uznając za zasadny 22 dniowy okres wypożyczenia pojazdu zastępczego, ponadto dokonał weryfikacji stawki dobowej najmu z kwoty 130 brutto do kwoty 123 zł brutto

W dniu 17 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 743/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności zakwestionowała w całości roszczenie powoda tak co do zasady jak i co do wysokości. Pozwana wyjaśniła, że (...) S.A. na zlecenie poszkodowanego podjęła się wykonywania czynności ubezpieczeniowych w ramach tzw. bezpośredniej likwidacji szkody. Pozwana podniosła, że pomiędzy stronami sporna jest wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego oraz okres wynajmu pojazdu zastępczego należącego do segmentu, jak również zasadność i wysokość kosztów z tytułu podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 maja 2015 r. samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. B. i U. B. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W.. Poszkodowana w kolizji zgłosiła roszczenie odszkodowawcze do (...) S.A. w ramach Bezpośredniej Likwidacji S. (...) na podstawie umowy przeniesienia wierzytelności oraz umowy zlecenia zawartych w dniu 14 maja 2015 r. Poszkodowani na czas naprawy rzeczowego samochodu, wynajęli od strony powodowej samochód zastępczy marki S. (...) tj. w okresie od dnia 7 maja 2015 r. do dnia 8 czerwca 2015 r. Powód z tego tytułu wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 430,00 zł brutto (130 zł brutto x 33 dni). Ww. fakturze ujęto również kwotę 140 zł tytułem podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego. Pozwana na zgłoszone roszczenie przyznała poszkodowanym odszkodowanie tytułem wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 706 zł (uznając za zasadny 22 dniowy okres wypożyczenia pojazdu zastępczego przy stawce 123 zł brutto). Pozwana nie uznała kosztów związanych z podstawieniem oraz odbiorem pojazdu zastępczego od klienta.

W dniu 7 maja 2015 roku, powód P. K. w drodze umowy przelewu wierzytelności nabył od poszkodowanego A. B. wierzytelność w postaci prawa do dochodzenia wszelkich roszczeń, z tytułu najmu pojazdu zastępczego, tj. S. (...) w związku ze szkodą z dnia 5 maja 2015 r.

Dowód: akta szkody na nośniku CD (k.69), umowa cesji prawa (k.9), oświadczenie (k.10), umowa najmu pojazdu (k.11) wraz z regulaminem (k.11 v), faktura (k.12), historia szkody (k.13), oświadczenie (k.14,15,16,17,18), wezwanie do zapłaty (k.19) wraz z potwierdzeniem nadania (k.20), decyzja (k.21, 22-24), pismo (k.25), potwierdzenie przelewu (k.26,51), cenniki (k.59-68).

Zastosowana przez powoda stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego S. (...) (klasa B) tj. 130 zł brutto mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów.

Dowód: pisemna opinia Biegłego Sądowego M. B. (k.91-102)

Rzeczywisty uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu N. (...) o nr rej. (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 5 maja 2015 r., za którą odpowiedzialność ponosi pozwana wyniósł 33 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego marki S. (...) wyniósł również 33 dni. Pozwana w dniu 28 maja 2015 r. wypłaciła na rzecz poszkodowanych odszkodowanie za naprawę.

Dowód: pisemna opinia Biegłego Sądowego M. B. (k.91-102), akta szkody na nośniku CD (k.69), umowa cesji prawa (k.9), oświadczenie (k.10), umowa najmu pojazdu (k.11) wraz z regulaminem (k.11 v), faktura (k.12), historia szkody (k.13), oświadczenie (k.14,15,16,17,18), wezwanie do zapłaty (k.19) wraz z potwierdzeniem nadania (k.20), decyzja (k.21, 22-24), pismo (k.25), potwierdzenie przelewu (k.26,51), cenniki (k.59-68).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd nadto w całości dał wiarę pisemnej opinii biegłego sądowego M. B..

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii i składania w tym zakresie zeznań, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny i zostały należycie umotywowane.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda sformułowane w pozwie okazało się uzasadnione częściowo.

Powód oparł swe żądanie na szkodzie komunikacyjnej, której skutki spowodowały konieczność wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowanego oraz koszty podstawienia samochodu najmowanego do dyspozycji poszkodowanego.

Podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822§ 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się uzasadniona wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oraz koszty związane z podstawieniem pojazdu oraz jego zwrotem.

Ustalenie uzasadnionej stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego oraz uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego wymagało powzięcia wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii biegłego sądowego.

W zakresie uzasadnionej stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, powołany w sprawie biegły wskazał, że ceny najmu pojazdów klasy podobnej do N. (...) zawierają się pomiędzy 92 zł a 211 zł brutto a średnia cen z otrzymanych ofert to 143 zł brutto. Biegły wskazał, że zastosowana przez powoda stawka wysokości 130 zł mieści się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnie wypożyczaniem samochodów.

Sąd w całości przychylił się do opinii biegłego, a jej wnioski przyjmuje za swoje w zakresie wiadomości specjalnych.

Wobec powyższego dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania.

Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej.

Warto również zwrócić uwagę również na fakt, że samochód został wynajęty bez limitu kilometrów, bez konieczności zapłaty kaucji, co wpłynęło na ukształtowanie stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie.

Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 130 zł netto za najem pojazdu klasy B była w powyższej sprawie zawyżona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powoda stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie B na rynku lokalnym (woj. (...)).

Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia.

W ocenie Sądu pozwana nie sprostала dyspozycji przywołanego art. 6 k.c. nie wykazał, że stawka najmu zastosowana przez powoda jest zawyżona. Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie nie mógł się ostać.

Sąd nie mógł również zgodzić się z pozwaną odnośnie kwestionowana długości okresu najmu samochodu zastępczego przez poszkodowaną. W pierwszej kolejności należy wskazać, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, że poszkodowany dysponował pieniędzmi z odszkodowania dopiero w dniu 28 maja 2015 r. Zatem przyjmując, że uzasadniony czas naprawy pojazdu N. (...) – wskazany przez biegłego - wyniósł 11 dni to uzasadniony okres najmu pojazdu wyniósł 33 dni, tj. od dnia 7 maja 2015 r. do dnia 8 czerwca 2015 r.

Sąd w całości przychylił się do opinii biegłego, a jej wnioski przyjmuje za swoje w zakresie wiadomości specjalnych.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 r., sygn. akt II CK 494/03, Biul. SN 2005/3/11).

Rzeczywisty uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu N. (...) o nr rej. (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 5 maja 2015 r., za którą odpowiedzialność ponosi pozwana wyniósł 33 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego marki S. (...) wyniósł również 33 dni.

Zatem zarzut pozwanej również w tym zakresie nie mógł się ostać.

Spornym w przedmiotowej sprawie było również domaganie się przez powoda zapłaty kosztów podstawienia auta zastępczego do poszkodowanego oraz jego odbioru tj. łącznie kwoty 140 zł. Należy zauważyć, że z art. 6 k.c. płynie wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. W ocenie Sądu powód nie sprostął dyspozycji przywołanego art. 6 k.c. Nie wykazał żadnym dowodem jakoby koniecznym było podstawienie oraz odbiór przedmiotowego pojazdu od poszkodowanego. Przeciwnie stawki najmu samochodu zastępczego dlatego odbiegają od stawek stosowanych w zwykłych wypożyczalniach, ponieważ muszą być skalkulowane na inne okoliczności jakie stwarza najem na czas naprawy samochodu po szkodzie komunikacyjnej. Oczywistym jest, że wobec unieruchomienia samochodu w cenę musi zostać wliczone dostawa samochodu. Ponadto wypożyczalni jest tak wiele na rynku, że nie zachodzi potrzeba wybierania odległej, aby uniknąć dostarczenia samochodu.

Zatem w ocenie Sądu tego rodzaju wydatki nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, a co za tym idzie nie mogą być uznane jako niezbędne i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Tym samym należne powodowi odszkodowanie (z tyt. najmu pojazdu zastępczego) wyniosło łącznie kwotę 4 290 zł brutto. Mając jednakże na uwadze, że pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu łącznie kwotę 2 706 zł brutto pozostałe należne powodowi odszkodowanie wynosi 1 584 zł brutto.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2015 roku, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W pozostałym zakresie roszczenie nie odpowiadało normie art. 361 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k. p. c. zdanie drugie, który stanowi, że Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka utrzymała się ze swoim roszczeniem w 92 % zatem Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1804 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składała się kwota 17 zł tyt. opłaty od pełnomocnictwa, kwota 87 zł tyt. opłaty od pozwu, kwota 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 12 października 2016 r.) oraz kwota 500 zł jaką powód poniósł w związku z koniecznością przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego i uiszczenia w tym zakresie zaliczki co daje łączną kwotę 1804 zł.

SSR Jolanta Brzęk